

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 897/05
04.10.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Novice Pekovića, predsednika veća, Slobodana Gazivode, Sonje Manojlović, Dragana Aćimovića i Anđelke Stanković, članova veća, sa savetnikom Snežanom Medenicom, zapisničarem, u krivičnom predmetu optuženog AA i dr., zbog krivičnog dela teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 1. u vezi sa članom 168. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Leskovcu i branioca optuženog AA i maloletnog BB, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Leskovcu K.br.9/05 od 25.2.2005. godine, u sednici veća održanoj na dan 4.10.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE kao neosnovane žalbe Okružnog javnog tužioca u Leskovcu i branioca optuženog AA i maloletnog BB, a presuda Okružnog suda u Leskovcu K.br.9/05 od 25.2.2005. godine POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Leskovcu K.br.9/05 od 25.2.2005. godine optuženi AA oglašen je krivim zbog izvršenja krivičnog dela teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 1. u vezi sa članom 168. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, za koje delo je primenom odredaba članova 42. i 43. OKZ osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 godine. U ovu kaznu uračunato mu je vreme provedeno u pritvoru od 22.12.2004. godine do 19.1.2005. godine.

Optuženi AA obavezan je da sudu na ime sudskog paušala plati iznos od 2.000,00 dinara a na ime troškova krivičnog postupka iznos od 12.750,00 dinara, te da oštećenom VV na ime imovinsko pravnog zahteva isplati iznos od 2.600,00 dinara, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja. Oštećeni VV je za ostvarivanje imovinsko pravnog zahteva preko dosuđenog upućen na parnicu.

Istom presudom, prema maloletnom BB izrečena je vaspitna mera upućivanja u vaspitnu ustanovu iz člana 25. KZ RS u trajanju od najmanje 6 meseci a najviše tri godine. Određeno je da troškovi krivičnog postupka nastali na ime nagrade branioca po službenoj dužnosti padaju na teret budžetskih sredstava suda, a oštećeni VV je radi ostvarivanja imovinsko pravnog zahteva upućen na parnicu.

Stavom tri izreke presude, prema optuženom GG odbijena je optužba, na osnovu člana 354. stav 1. ZKP da je izvršio krivično delo teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 1. u vezi sa članom 168. stav 1. KZ RS, te određeno da troškovi krivičnog postupka nastali na ime nagrade branioca po službenoj dužnosti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv ove presude žalbe su izjavili:

-Okružni javni tužilac u Leskovcu, zbog odluke o kazni i zbog izrečene vaspitne mere, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu preinači u delu odluke o kazni prema optuženom AA, tako što će ga osuditi na kaznu zatvora u dužem trajanju, a prema maloletnom BB tako što će mu izreći vaspitnu meru upućivanja u vaspitno popravni dom iz člana 27. KZ RS;

-branilac optuženog AA i maloletnog BB – advokat AB zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da Vrhovni sud ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da ovu presudu preinači u pogledu pravne kvalifikacije dela i u delu odluke o krivičnoj sankciji.

Republički javni tužilac u podnesku Ktž.br.1043/05 od 23.5.2005. godine, predložio je da Vrhovni sud Srbije uvaži žalbu Okružnog javnog tužioca u Leskovcu i pobijanu presudu preinači tako što će optuženom AA izreći kaznu zatvora u dužem vremenskom trajanju, odnosno tako što će prema maloletnom BB izreći strožu vaspitnu meru – upućivanje u vaspitno popravni dom, a da kao neosnovanu odbije žalbu njihovog branioca.

Vrhovni sud Srbije održao je sednicu veća, pa je po razmotrenju spisa predmeta, prvostepene presude, žalbenih navoda i predloga Republičkog javnog tužioca, našao:

Žalbe su neosnovane.

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, niti povrede krivičnog zakona koje Vrhovni sud kao drugostepeni ispituje po službenoj dužnosti, shodno odredbi člana 380. stav 1. tačka 1. i 2. ZKP.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog AA i maloletnog BB pobija prvostepenom presudom utvrđeno činjenično stanje, jer je prvostepeni sud izveo sve potrebne dokaze i u pobijanoj odluci utvrdio sve bitne činjenice. Optuženi AA i maloletni BB u svojim odbranama ne negiraju činjenicu da je oštećeni VV kritičnog jutra došao kod njih kući, te da su oštećenog obojica pesnicama udarali u predelu lica i tela, s tim što osporavaju da je motiv bio oduzimanje novca, već navode da su počeli da ga udaraju zbog toga što je oštećeni ošamario maloletnog BB. Takođe, u svojim odbranama obojica osporavaju da je maloletni BB nožem naneo tešku telesnu povredu oštećenom tako što ga je posekao po levoj šaci. Međutim, odbrane optuženog AA i maloletnog BB u ovome delu opovrgnute su iskazom oštećenog VV, koji je objasnio da mu je odmah po ulasku u kuću maloletni BB zatražio na zajam 1.000,00 dinara, pa kada je rekao da nema, on je iz pojasa izvukao nož sečiva dužine oko 20 santimetara, počeo da ga ovim nožem bocka u predelu stomaka, a zatim su obojica – i optuženi AA i maloletni BB počeli da ga tuku, udarajući ga po glavi i telu pesnicama i šutirajući ga nogama, ponovo mu tražeći novac, pa mu je u jednom trenutku maloletni BB uhvatio levu ruku i nožem tri puta zasekao šaku, nakon čega su mu uzeli novčanik iz zadnjeg desnog džepa farmerica, sa novcem u iznosu od oko 2.600,00 – 2.700,00 dinara.

Imajući u vidu činjenicu da oštećeni nema razloga da neosnovano tereti optuženog AA i maloletnog BB, da je iznoseći svoj iskaz bio kategoričan i ubedljiv i pred istražnim sudijom i na glavnom pretresu, ostajući dosledan prilikom oba saslušanja, te da je njegov iskaz potvrđen nalazom veštaka medicinske struke, to je u potpunosti pravilan zaključak prvostepenog suda da je iskaz oštećenog istinit, dok su odbrane optuženog AA i maloletnog BB neistinite i sračunate na izbegavanje krivične odgovornosti. Tome u prilog govori i činjenica da u njihovim odbranama postoje odstupanja, da su obojica svoje odbrane izmenili na glavnom pretresu, pa kako se u žalbama branioca optuženog AA i maloletnog BB ponavljaju njihove odbrane koje su već bile predmet ocene od strane prvostepenog suda, to je žalba u ovom delu ocenjena neosnovanom.

Na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primenio i krivični zakon kada je našao da se u radnjama optuženog AA i maloletnog BB stiču svi objektivni i subjektivni elementi bića krivičnog dela teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 1. u vezi sa članom 168. stav 1. KZ RS.

Žalbom branioca osporava se pravna kvalifikacija i u žalbi insistira na činjenici da je krivični postupak prema okrivljenom GG obustavljen u toku postupka, te se u konkretnom slučaju ne može raditi o grupi. Međutim, ovaj sud je stava da za postojanje krivičnog dela iz člana 169. stav 1. KZ RS nije neophodno da je krivično delo izvršeno u sastavu grupe ili bande, već je dovoljno da je pri izvršenju razbojničke krađe ili razbojništva nanesena nekom licu

sa umišljajem teška telesna povreda. Kako je prvostepenom presudom utvrđeno da su optuženi AA i maloletni BB sa direktnim umišljajem naneli tešku telesnu povredu oštećenom, u nameri da od oštećenog pribave protivpravnu imovinsku korist, to je prvostepeni sud pravilno zaključio da se u njihovim radnjama stiču svi elementi krivičnog dela iz člana 169. stav 1. u vezi sa članom 168. stav 1. KZ RS. Stoga je žalba i u ovom delu ocenjena neosnovanom.

Prilikom odmeravanja vrste i visine kazne u odnosu na optuženog AA, prvostepeni sud je pravilno cenio sve okolnosti iz člana 41. OKZ. Dajući pravilan značaj utvrđenim otežavajućim okolnostima – dosadašnjoj osuđivanosti optuženog zbog istovrsnih krivičnih dela, te olakšavajućim okolnostima – mladosti optuženog, njegovom korektnom držanju pred sudom, ličnim, porodičnim i materijalnim prilikama optuženog, prvostepeni sud je pravilno postupio kada mu je primenom odredbama člana 42. i 43. OKZ ublažio kaznu ispod zakonom propisanog minimuma i osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od 2 godine, u koju kaznu mu je uračunao vreme provedeno u pritvoru. I po nalaženju ovoga suda, ovako odmerena kazna adekvatna je stepenu krivične odgovornosti optuženog i stepenu društvene opasnosti izvršenog krivičnog dela, i predstavlja pravu meru za ostvarivanje svrhe kažnjavanja propisane odredbom člana 33. OKZ.

Prilikom donošenja odluke o vrsti vaspitne mere prema maloletnom BB prvostepeni sud je dao pravilan značaj okolnostima da je maloletnik u vreme izvršenja krivičnog dela imao punih 17 godina, da je u vreme sazrevanja rastao u nepotpunoj porodici sa babom i dedom jer mu roditelji rade u ____ i da je prema mišljenju Centra za socijalni rad rastao pod velikim uticajem starijeg brata koji je sklon vršenju krivičnih dela, te je pravilno zaključio da prema maloletnom BB treba primeniti trajnije mere vaspitanja i potpuno ga odvojiti iz sadašnje sredine, te da će se izricanjem vaspitne mere upućivanja u vaspitnu ustanovu u odnosu na njega u potpunosti ostvariti svrha izricanja vaspitnih mera iz člana 32. KZ RS.

Stoga su žalbe Okružnog javnog tužioca u Leskovcu i branioca optuženog AA i maloletnog BB u delu kojim se pobijaju odluke o kazni i izrečenoj vaspitnoj meri, ocenjene neosnovanim.

Kako u odnosu na optuženog GG nije bilo žalbi ovlašćenih lica, to se Vrhovni sud nije ni upuštao u pravilnost prvostepene odluke u odnosu na ovog optuženog.

Sa svega izloženog, a na osnovu odredbe člana 388. ZKP u vezi sa članom 464. ZKP, doneta je odluka kao u izreci.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Snežana Medenica, s.r. Novica Peković, s.r.

Za tačnost otpavka

Ij